

DANUBIUS

UNIVERSITAS

EXERCİȚII LIRICE

Sorina Istode¹

Timpii încep să ne pedepsească defectele

Te înfruptai din carnea mea
cu nesaț
în nopțile cu lună plină,
Iar în zorii nesiguri,
descompusă,
vulnerabilă,
scoasă parcă din cărțile cu basme pentru copii,
mă abandonai
fără urmă de remușcare.

Nu ne mai putem minți
că împreună
călcăm pe-alei pline cu flori.

Îmi ești iluzie,
iar timpii încep să ne pedepsească defectele.

Voi sângea până la moarte de lipsa ta,

---

¹ Absolventa Master.

Dar trebuie să mă salvez de
coșmarul
numit
„NOI”.

Altfel,
păcatele tale,
vor șterge pe jos cu certitudinile mele,
pe vecie.

30 % trandafir, 70 % floare de câmp

Dacă aş fi fost o carte de poezie,
M-ar fi scris Bacovia
în vreme de furtună nemilioasă.

Dac-aş fi fost un cântec,
M-ar fi cântat Tudor Chirilă pe-o plajă
pustie din vamă.

Dac-aş fi fost cafea,
Aş fi fost cafeaua neagră
pe care el ar fi savurat-o fără grabă,
în dimineţile de sâmbătă.

Dacă-aş fi fost vin,
Aş fi fost rose.

Rose-ul băut de femeile cu inimile făcute franjuri,
în nopţile în care singuratatea,
le sfâşie certitudinile.

Dac-aş fi fost o lună,
Aş fi fost o combinaţie între
prospeţimea lunii mai
şi
răcoarea din august.

Dac-aş fi fost floare,

Aș fi fost 30% trandafir
și 70 % floare de câmp.

Sunt sălbatică,

Nevrotică,

Împerfectă.

Iluzorie,

Fragilă,

Păcătoasă.

Sunt tot ceea ce celelalte,

Nu vor recunoaște niciodată.

Pereți imperfecti, exact ca mine

Miroase-a mort în orașul cu oameni grăbiți,
murdari la gură de cafeua proaspăt terminată
și totuși ieșiți în lume.

Ii văd.

Am geamul deschis.

Teancul de vase din chiuvetă, nu-l spală nimeni.
De fapt, doar eu locuiesc în apartamentul cu pereți strâmbi, crăpați.

Pereți imperfecti, exact ca mine.

Azi,

Nu voi spăla vasele.

Nimic nu-i mai murdar decât sufletul meu ce pare de plumb în lipsa ta.

Nimic nu-i mai murdar decât gura celor ce își dau cu parerea, deși nu știu nimic despre această viață pe pământ.

Viață, care ar trebui iubită.

Dar ei nu știu să iubească.

Ei nu se iubesc nici măcar pe ei.

Pentru omenire, nimic nu-i suficient.

În așteptarea serii,

Observ că sânul drept,
e mai lăsat decât stângul.

Constat că lumițele din camera mea,

Vor prinde viață în curând.

Mă vor apăra în fața întunericului, vor îndepărta singurătatea.

În sfârșit voi avea aliați.

Și poate totuși ziua de mâine mă va prinde fără vase în chiuvetă.

Poate voi face un compromis.